

بعد از یازده سال بازخوانی یک یادداشت

ستیز با توهم عجیب رسانه ای!

هر کار می‌کنم که نگویم نمی‌شود انگیزه سکوت فراهم نمی‌شود بیشتر ما که به بعضی رسانه‌ها دسترسی داریم؛ بعد از مدتی گرفتار توهم عجیبی می‌شویم و فکر می‌کنیم ما که می‌توانیم فلان حرف را در روزنامه و مجله و سایت و خبرگزاری بنویسیم و دست جماعت بدهیم؛ لزوماً از بقیه بیشتر می‌فهمیم.

به گزارش گروه فرهنگ، هنر و رسانه پایگاه خبری گفتمان فارس، «پویا محسنی» روزنامه نگار در یادداشتی به‌عنوان «ستیز با توهم عجیب رسانه ای!» آورده است؛

هر کار می‌کنم که نگویم نمی‌شود انگیزه سکوت فراهم نمی‌شود بیشتر ما که به بعضی رسانه‌ها دسترسی داریم؛ بعد از مدتی گرفتار توهم عجیبی می‌شویم و فکر می‌کنیم ما که می‌توانیم فلان حرف را در روزنامه و مجله و سایت و خبرگزاری بنویسیم و دست جماعت بدهیم؛ لزوماً از بقیه بیشتر می‌فهمیم.

بعضی از دوستان و همکاران ما حتی گمان می‌کنند اصل چیزی هست که آنها می‌گویند و حتی بعد از آنکه معلوم میشود چه حرف‌های اشتباه‌ی گفته و نوشته‌اند کوتاه نمی‌آیند و به حرفشان ادامه می‌دهند.

تازه اینها را برای جماعت که دستی در رسانه دارند بیان کردم که یک قشری هم هستند که از رسانه و رسانه‌ای بودن سو استفاده میکنند و به آنان کاسبان رسانه گفته میشود که در اینجا به آنان نمی‌پردازم.

این همان توهم عجیب و غریبی است که دسترسی به رسانه‌ها برای بعضی از ما ایجاد کرده است.

آن وقت فکر می‌کنیم چیزی که می‌گوییم یا می‌نویسیم باید جایگزینی چیزی شود که هست و بعضاً با ادبیاتی نامتعارف بر جماعتی که به حرف ما اعتنا نمی‌کنند می‌شویریم و تا از اریکه قدرت به زیر شان نکشیم یا تهدیدشان نکنیم ول کن نیستیم!

غلبه این توهم بر بعضی از ما چنان است که فکر می‌کنیم قرار است ما افراد (مدیران و مسوولان) را عزل و نصب کنیم!

یا قرار است ما اینان را بزرگ و کوچک کنیم! و در صورت لزوم برای مردم نسخه بیپیچیم. در صورتی که این توهم را شاید روش اشتباه ارتباط و تعامل مدیران روابط عمومی‌ها یا رسانه- قدرت برای ما پدید آورده است.

در فضای که مخاطب اسم و عددی است برای درج در شناسنامه نشریه یا رسانه یا استفاده از آن مذاکرات برای گرفتن آگهی یا رپرتاژ یا درآمد زایی انگار راهی جز این نیست. اما میشود و می‌توان و باید رسانه واقعی را از بولتن روابط عمومی‌ها و طیف و جناح بندی و برعکس تشخیص داد، میشود در دوره جدید که شهروند & خبرنگار جای خود را باز کرده است با ارتقا دانش رسانه‌ای راهی برای حذف این سو استفاده کنندگان از رسانه پیدا کرد.

در زمانی که پیمانکاران رسانه‌ای با قدرت هر چه تمام صاحبان فکر و اندیشه را در حوزه رسانه به کناری می‌زنند و با لابی‌های قدرت شان منافع کشور یا استان را نادیده می‌گیرند نباید توقعی داشت که رکن چهارم دموکراسی باشیم و زمینه توسعه همه جانبه را فراهم سازیم.

اما واقعیت غیر از آن است که خیلی از ما در مسیر توهم عجیب رسانه‌ای گمان کرده ایم. در اطراف ما آدم‌های زیادی زندگی می‌کنند که البته اقسام مختلفی دارند. مردمی که زندگی، رفت و آمد و کسب و کارشان را از همه ما بهتر بلدند.

روش رفتار در خانواده‌های شان را می‌شناسند بدون اینکه خبرنگارهای ما (روزنامه یا سایت یا نشریات) را بخوانند و در حوزه‌های اجتماعی و فرهنگی & حتی ضریب رفتارهای سیاسی & از بسیاری از ما سال‌ها جلوترند.

هر چه می‌کنیم، نمی‌توانیم از این جماعت وسیع چشم‌پوشیم و به دسته‌های مغرور و رفقای رسانه یا روابط عمومی‌مان توجه کنیم که سال‌های طولانی است بعضاً برای دغدغه‌های شخصی خودشان کار می‌کنند.

گام نهادن در این راه و همرنگ جماعت نشدن بسی سخت و دشوار است؛ اما همیشه نتیجه‌های بزرگ از میان کارهای سخت و دشوار بیرون می‌آیند.